ÚSTECKÝ KRAJ

Největší odměnou jsou pro nás dětské úsměvy, tvrdí pěstouni

Příspěvek státu vynaložené úsilí nevyrovná, zní v rodinách pečujících o opuštěné děti. Přesto to má smysl, shodují se.

JAROSLAV BALVÍN

MANŽELÉ JURAŠÍKOVI s vlastní dcerou Kateřinou. Krátkodobými pěstouny jsou tři roky. Foto: soukromý archiv pěstounů

MANŽELÉ CHÁNOVI z Děčína mají vlastní potomky už velké. Pěstounství se věnují sedm let. Foto: soukromý archiv pěstounů

Ústecký kraj – Vlastní rodiče své děti zanedbali či opustili, na přechodnou dobu se jich ujali pěstouni. Poslední dvě z řady takových miminek jen před pár dny předaly osvojitelům pěstounské rodiny z regionu. Další mrňata jim můžou obrátit domácnost vzhůru nohama za pár měsíců, nebo třeba už za několik dní. Že si nemají dělat plány na dlouho dopředu, na to si manželské páry zvykly. Méně už na nízké finanční příspěvky, které se nezměnily od roku 2013. A na byrokracii. Soudy a úřady někdy zbytečně protahují „předávanou“ dětí dlouhodobým pěstounům či k adopci. Běžně dlouhé lhůty ještě umocnila epidemie koronaviru.

Jurašíkovi z Bíliny jsou krátkodobými pěstouny tři roky. „Vlastní děti se od nás už odpojují, ale pořád v sobě máme hodně lásky. Toto nás naplňuje,“ vysvětluje Petra Jurašíková, proč si jako bývalá úřednice nechala obrátit život o 180 stupňů. Zatím si s manželem do péče přímo z porodnice vzali na rok po sobě tři miminka. Jejich matka je buď opustila, nebo měla problém s drogovou závislostí. Ženě z Bíliny kromě jejího manžela Rostislava vydatně pomáhá i dcera Kateřina, studentka učitelství v mateřských školách.

Chánovi z Děčína jsou u pěstounství sedm let. Dřív podnikali, vlastní potomky už mají velké. „Hledali jsme něco, co by nás bavilo a mělo smysl. Rozhodlo, že můžeme pomoct dětem v těžké situaci,“ vysvětluje Renata Chánová. Zatím s mužem předali osm dětí, poslední v uplynulých dnech. „Jsme z toho ještě trochu smutní,“ přiznává pár, který se dosud staral o novorozeňata, ale i osmiletého klučinu z „děcáku“, v intervalech od 2 měsíců až po 2,5 roku.

> „Z těch dětí jednou budou dospělí. Úsilí pěstounů se vrátí celé společnosti. Zaslouží si od státu podobnou péči a podporu, jakou oni dávají dětem.“

VELKÉ VÝDAJE

Obě dvě rodiny se uvázaly k práci na 24 hodin denně. Opuštěné, zanedbávané, týrané či zneužívané děti mnohem více než ty chtěné mají specifické potřeby, péče o ně je náročná. „Nikdy nevíte, co si prožívaly během těhotenství,“ upozorňují Jurašíkovi. Ti přiznávají, že příspěvek od státu je nízký a každé přijaté děcko měsíčně dotují obvykle asi třemi tisíci ze svého. Musí kupovat většinou speciální, dražší kojenecké mléko, děti často mívají zažívací problémy, narušený příjem potravy i potíže s imunitou.

Další peníze obvykle spolknou léky na atopické ekzémy a jiné kožní problémy, ale i náklady na cesty a pomůcky na cvičení či rehabilitace. „Kojenecký ústav dostane na dítě od státu přes 70 tisíc, my pěstouni na přechodnou dobu 20 tisíc hrubého a příspěvek na dítě kolem 5 tisíc. Co děláme jinak? Také topíme, svítíme, vaříme, pereme a jezdíme po úřadech i soudech. Pečujeme o děti s láskou s plným nasazením, poskytujeme jim potřebnou individuální péči v rodině. Uvítala bych aspoň poukazy do lékárny nebo drogerie,“ říká bílinská pěstounka, která opakovaně investuje také do výbavičky.

Že mají malou odměnu, s tím souhlasí i Chánovi a připomínají, že hodně pěstounů právě kvůli tomu končí. Řada maličkých tak bohužel v tichosti končí v ústavech. „Asi nejsme moc vidět. Nestěžujeme si, nestávkujeme. Ale my na to nemáme čas, staráme se o ty děti,“ říká Petr Chán. I když náročnou přípravu absolvovali s manželkou oba a oba dva jsou také zařazeni do evidence pěstounů na přechodnou dobu, státní odměnu dostává vždy jen jeden z páru. Chánovým vadí i zdlouhavá byrokracie. „Děti i pěstouni potřebují, aby se to zrychlilo,“ je přesvědčen Petr Chán.

DOPADY EPIDEMIE

Podle Lucie Novákové z ústeckého Centra pro náhradní rodinnou péči trvá právní uvolnění dětí, aby mohly jít k osvojitelům, často až rok, i když jsou fakticky opuštěné už v porodnicích. Lhůty ještě víc prodlužuje více než rok trvající epidemie. Potvrzují to i Chánovi. „Zatím poslední děťátko jsme dostali i přesto, že si ho měli převzít adoptivní rodiče hned z porodnice. Ale v ten moment byli v karanténě. Z pár dní byl nakonec měsíc, protože to muselo projít ještě soudem a přes úřady. Nakonec jsme si dítě předávali v zimě, před soudem,“ popisují čerstvý zážitek manželé z Děčína.

Covid ovlivnil také předávání mrňouse u Jurašíkových. „Proces neproběhl, jak měl. Náhradní maminka u nás ještě stihla první část adaptace, já jsem už ale k ní na tu druhou nemohla. Chlapečka i nás to poznamenalo, doufám, že to čas vyřeší. U nejmenších dětí je přitom důležitý každý měsíc, každý den,“ připomíná žena z Bíliny. Teď, když „mají odevzdáno“, pěstounky vítají trochu času na „restart“. Kdyby byly ještě víc unavené, můžou se rozhodnout požádat na krajském úřadě o prodloužení regeneračního volna, ale i třeba o přerušení evidence krátkodobých pěstounů. Pokud by chtěly činnost ukončit, pak by mohly zažádat o vyřazení.

BEROU TO JAKO POSLÁNÍ

O tom ale ani jedna rodina neuvažuje. Nabíjí je, když slyší o pokrocích, jaké miminka dělají u svých osvojitelů. „Pomáhají nám fotky s veselými dětmi, které nám posílají,“ potvrzuje Petra Jurašíková. „Bez toho to nejde,“ souhlasí Chánovi. „Víte, že jste udělali něco, co mělo smysl,“ vysvětlují manželé z Děčína.

Jak dodává Lucie Nováková, pěstouni na přechodnou dobu spolupracující s Centrem pro náhradní rodinnou péči i většina ostatních pěstounství vesměs neberou jako práci, ale jako poslání. „Z těch dětí jednou budou dospělí. Úsilí pěstounů se vrátí celé společnosti. Zaslouží si od státu podobnou péči a podporu, jakou oni dávají dětem,“ je přesvědčena Nováková.

Pomáhají pěstounům

- Centrum pro náhradní rodinnou péči (CPNRP) aktuálně doprovází 26 pěstounů na přechodnou dobu. „S rodinami máme uzavřenou dohodu o výkonu pěstounské péče. Poskytujeme jim pomoc při zajištění osobní péče o dítě, odlehčovací péči, zprostředkováváme odbornou pomoc, zajišťujeme povinné vzdělávání pěstounů a tak dál,“ vysvětluje Michaela Boková z CPNRP.
- V Ústeckém kraji jsou vedle CPNRP i jiné organizace, které mají pověření k doprovázení pěstounských rodin. Vybrat si z nich může sama rodina. Na hejtmanství uváděli k loňskému 31. prosinci 44 přechodných pěstounů v regionu, žádný z nich nebyl k tomuto datu volný.

Bezdomovce ubili k smrti. Jdou sedět

Pokračování ze strany 1

Ten byl v době spáchání zločinu nejspíš značně opilý. Když prý druhý den zjistil, že muž zemřel, byl v šoku. „Nyní toho lituji a trápí mě to,“ kál se a soudce Martin Parolek ocenil, že nekličkoval.

Vondříček si prý na bezdomovci chtěl vybít zlost, zabíjet nemínil. „Myslel jsem si, že mu způsobím pár oděrek a podlitin,“ popsal recidivista, u kterého znalci z oboru psychologie našli znaky agresivity a disociality. Jedinou možnost aspoň částečné nápravy podle nich má, když si odvykne. I přesto, že s pitím už dřív byl v Horních Beřkovicích, ambulantní protialkoholní a protitoxikomanická léčba ho podle verdiktu senátu čeká ještě po návratu ven.

S mírnějším trestem než hlavní motor zběsilého útoku na bezdomovce odešel v pondělí od soudu Valášek, který měl v sobě v době útoku tři rivotrily a prý jen pár loků piva. Jak u líčení potvrdil i Vondříček, jeho značně subtilnější kumpán neútočil tak surově.

V OBĚTI TO PRASKLO

„Jen jsem mu střední silou dvakrát třikrát kopnul do nohou a do rukou na začátku a nadával mu. Nemlátil jsem do něj hlava nehlava,“ potvrdil Valášek s tím, že se dokonce jednou Vondříčka snažil neúspěšně přimět, aby šli pryč. Přesto, že Valášek slyšel, jak v muži něco prasklo, nemyslel si, že by měl umřít. „Až druhý den jsem si uvědomil, co se stalo. Když jsem z místa odcházel, byl jsem v šoku, bál jsem se, že by mě s tím spojovali, proto jsem nezavolal pomoc,“ dodal dříve netrestaný muž, který činu také zalitoval. To mu před senátem aspoň trochu spravilo reputaci.

NEÚTOČIL POPRVÉ

Vondříček za mřížemi stráví celkem přes 16 let. Bezdomovce totiž ubil a ukopal, už když měl být za starší případ ve výkonu pětiletého trestu. Do něj ale tehdy v rozporu se zákonem včas nenastoupil. Šlo o to, že už před třemi roky bez zřejmého důvodu brutálně napadl dva mladíky v litoměřickém lesoparku pod Mostnou horou. A to i když byl v podmínce za jiný delikt. Známý potížista se už dříve dopustil vyhrožování a nelegálního posprejování zdi, opilý přišel jednou i k okresnímu soudu. U toho krajského se oba dva muži v pondělí vzdali nároku na odvolání, rozsudek je tak pravomocný.

Zemřelý Jan Balík pocházel z Libochovan, malé obce napůl cesty mezi Litoměřicemi a Ústím. Jeho kumpáni ho označovali za nejstaršího „bezďáka“ ve městě. Krátce po zločinu mu po svém vzdali hold: zapálili mu hřbitovní svíčku a položili uvadlý květ do prázdné krabice od pizzy na schody nádraží, kde vysedával.

„Jeho život ukončily kopance vrahů z Žitenic. Čest jeho památce,“ napsali o jejich „Honzíkovi“ litoměřičtí lidé bez domova.

Vrbětice: Hanza neví, na co prezident čeká

Teplice – Ze strany Ruska jde o akt státního terorismu a ČR by měla iniciovat společný postup EU a NATO, aby se zabránilo dalšímu narůstání ruského vlivu. Tak reagoval na aktuální zprávy týkající se Ruska, role ruských tajných služeb u nás a v souvislosti se zveřejněnými informacemi exploze v muničním skladu ve Vrbětících primátor Teplic a senátor Hynek Hanza. Zároveň se pozastavuje nad tím, proč oznámení premiéra a ministra vnitra a zahraničí o roli ruských tajných služeb u nás přišlo zrovna v této době. „Navíc nemohu pochopit, proč se náš prezident k tomu hodlá vyjádřit až za týden. Nejvyšší velitel ozbrojených složek a nejvyšší ústavní činitel není schopen zhodnotit závažné informace od bezpečnostních složek a vyjádřit se dřív? Potřebuje snad čas na komunikaci s ruskou stranou, na sladění „notiček“, jak se říká?“ ptá se Hanza.

„Tohle přece není postup hodný prezidenta suverénního státu. Takhle jedná spíš nějaký zasvěcený agent nebo přinejmenším někdo, kdo si hlídá nějaké své zájmy, které ale rozhodně neladí se zájmy občanů jeho země,“ uvedl Hanza na svém oficiálním facebookovém profilu. **(pem)**